

Autor bestselleru
Jestli to řekneš...

Gregg
Olsen

OZVĚNY MINULOSTI

Detektiv Carpenterová,
případ první

THRILLER

OZVĚNY MINULOSTI

Copyright © Gregg Olsen, 2019

First published in Great Britain in 2019 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Kordíková, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3382-8 (pdf)

OZVĚNY
MINULOSTI
GREGG OLSEN

přeložila Jana Kordíková

VENDETA

*Claire Bordové, která mě okouzila
a omámila, aby ze mě dostala to nejlepší*

Prolog

Denní program Reginy Torranceové nenarušovaly žádné odchylky.

To by prostě nedovolila.

Kdyby připustila třeba jen jedinou výjimku, všechno by tím ohrozila.

Regina fungovala v přísném režimu, který byl tak neměnný a nepřizpůsobivý, že kdyby došlo k sebemenší změně, mohlo by ji to na týden upoutat na lůžko. Žila se svou ženou Amy v proděravělé chatě s venkovní koupelnou i záchodem v kopcích nad Snow Creekem. Byly naprosto soběstačné. Pěstovaly si zeleninu. Na maso chytaly veverka do pastí. A i když měla Regina jen jedno oko, s puškou zacházela skvěle.

Na holubech sice moc masa nebylo, ale byli chutní. Veverka pak spíš tučné a tuhé. Bílkoviny ty dvě získávaly hlavně z ořechů, vajec a kozího sýra od jejich tří anglonubijských koz. A přestože je tak nikdy neoslovovaly nahlas, měla každá z koz jméno.

Amy byla na pohovce. Už nějakou dobu ji trápila nemoc. Dlouhé vlasy měla spletené. Když ten silný kaštanový cop splýval po polštáři, připomínal chřestýše. Na sobě měla modrou noční košili s bílým lemováním. Obě byly přesvědčené, že tahle barva jí sluší nejvíc, proto se jí v šatníku objevovala poměrně často. Amy ležela nehnutě a probíhala mezi nimi obvyklá konverzace.

„Přinesla jsem ti kafe.“

„Ten kozel je nějak divoký.“

„Rozbila jsem sklenici rajčat.“

„Zatracená práce! Cítím, že se mění počasí. A ty vypadáš, jako bys to taky cítila.“

Regina sáhla Amy na tvář a pak se sklonila a políbila ji. Podobně jako Regina, i Amy byla štíhlá a šlachovitá. Ramena měla kostnatá a na nohou se jí vinula spleť žilek a žizev. Náhle si všimla světla proudícího úzkou mezerou mezi okenními závěsy.

„Je krásné ráno!“

„To tedy ano! Teď půjdu na procházku. Je mi líto, že nemůžeš se mnou...“

„Příště už to zvládnou! Slibuju.“

Regina závěsy úplně zatáhla a vyšla ven.

Půda kolem stodoly byla po nočním dešti celá promáčená. U vrcholků stromů visely mraky; stromy je přidržovaly jako opěrné tyče cirkusového šapitó. Regina nakrmila zvířata a vyrazila na procházku, nejdřív po úzké pěšině, která kdysi sloužila jako příjezdová cesta. Už minimálně deset let se k polorozpadlému domu, kde obě ženy bydlely, auta nedostala. A to bylo v naprostém pořádku. V kopcích nad Snow Creekem totiž nežije nikdo, komu by samota vadila. Tady jste zkrátka opuštění. Nosí se zde izolovanost, ne solidarita. Lidé si tu hledí svého.

Když se Regina s Amy do sebe zamilovaly, zajímaly je jen dvě věci – milovat a žít. Šlo jim zejména o to, být spolu. Nechtěly se vyhýbat pohledům, kdykoli se rozhodnou držet za ruce. Na pochody hrdosti nechodily, protože jejich láska se týkala jich dvou; nechtěly se zařadit do žádné skupiny.

Snow Creek nebyl daleko od Seattlu, ale dostali jste se tam jenom trajektem. A můžete klidně zapomenout na to, že byste jejich dům našli, aniž by vám přesně popsaly cestu. Což jim dokonale vyhovovalo. Jasně, zpočátku se do velkoměsta vydávaly celkem často. Postupem času se však do svého starého domova úplně přestávaly vracet.

Městského života se definitivně zřekly.

Svatební slib odříkaly pod obrovským cedrem, který následně porazily a použily na stavbu domu. V té době za nimi pořád ještě jezdili přátelé, ale už jich moc nebylo. Někteří jim pomáhali s farmou. Jiní jim připomínali, že se vzdávají města a že Snow Creek jim může nabídnout jenom promáčený les a klikatý potok.

„Nám ale promáčený les nevdáí,“ přesvědčovala Amy jednoho z pochybovačů.

„A Creek taky celkem ujde,“ přidala se Regina.

Po pár letech za nimi přátelé přestali jezdit úplně, ale oběma ženám to nevdáilo. Zvlášt Regině. S myšlenkou života v divočině přišla jako první, Amy to považovala za pouhé dobrodružství. Myslela, že se sem stěhují jen dočasně.

Ale z dočasnosti se stala věčnost.

Když Regina pokračovala podél potoka a pak dolů lesem, na chvíli se zastavila. Zdálo se jí, že něco zaslechla. Byl to známý zvuk, který už však nějakou dobu neslyšela. Hluk dopravy.

Dvě auta.

Což na měřítku Snow Creeku byla přímo dopravní špička. Vlastně úplná zácpa. A obdobně jí to lezlo i na nervy.

Regina se podívala k zdroji toho hluku a vybavilo se jí, že tady poblíž kdysi mívali cestu lesáci. Přemýšlela, jestli si sem přijeli prohlédnout vhodné místo, ze kterého by znovu vykouslili kus zeleně.

To ne, prosím...

Stála bez hnutí. Jako laň. Očima se snažila proniknout clonou jehličnanů. Vítr zesílil a lesní opona se trochu roztáhla, ale stejně skoro nic neviděla. Popošla o několik kroků.

Hádka.

Co to říkají?

Sice jim nerozuměla, ale i tak ji sevřel strach. Blížilo se něco opravdu špatného.

Kvůli čemu se to hádají?

Pak následovalo bouchnutí jedněch dveří od auta, nato druhých, zapraskaly větve a nakonec se ozvalo hlasité žuchnutí, jak se něco kutálelo po svahu do rokle.

O chvíli později se k zatažené obloze zvedly plameny.

Regininu štíhlou postavu úplně sevřel adrenalin, škubal jí tělem a hrál jí na kosti jako na hororový xylofon. Dala si ruku přes ústa, jako by se snažila potlačit výkřik.

Nechci, aby zjistili, že jsem tady!

Regina nikdy neječela. Od toho měla Amy.

Pak ohnivou kouli nahradil sloupec černého kouře, stoupající nad koruny stromů. Byl těžký, mazlavý a zlověstný. Úplně se jí z něj tajil dech.

Musím odsud zmizet! Až tohle budu povídat Amy. Panebože! Ta mi to možná ani nebude věřit.

Regina se obrátila a chtěla odejít, když vtom se z lesní cesty nahoře ozval hlas.

„Někdo tam je!“

Druhý hlas mu odpověděl.

„Do prdele, to ne!“

„Viděl jsem, jak se tam něco hýbe,“ oznámil první hlas.

„Jsi blázen. To byl jelen.“

„Ne, bylo to něco většího.“

„Medvěd. Nebo třeba puma.“

Regina se ani nepohnula. Měla na sobě tmavou košili a khaki kalhoty, které si ohrnula nad tmavě modré crocsy. Nebyla si úplně jistá proč, ale byla hrůzou bez sebe.

Zůstaň v klidu. Když to vydržíš, zmizí to. Oni zmizí.

Přemýšlela, jestli se zvířata, která chytala do pastí, cítí stejně, když se jim zadní packy zaklesnou do oka.

Obrátila se, zhluboka se nadechla a utíkala co možná nejrychleji. Ani jednou se neohlédla. Dokonce ani když na stezce kvůli kořenu ztratila jednu botu. Byla jako králík, co utekl,

jen si nebyla jistá, co přesně ji honí. Ten hluboký nádech pořád ještě měla v plicích – zapomněla totiž vydechnout a málem z toho omdlela. Když se vrátila domů, zjistila, že jí bosá noha krvácí. O něco si ji rozřízla. Zádá měla promáčená potem, který jí vytvořil pruh od krku až do pasu. Na verandě se svlékla a vlezla si pod venkovní sprchu. Chladné kapky vody ji bodaly do těla a mísily se s jejími slzami.

Už dlouho neplakala.

Neměla k tomu totiž žádný důvod.

Regině se zdálo, že na ni Amy něco volá. Vyndala hlavu zpod sprchové hlavice, vypnula vodu, vzala si tuhý ručník, který kdysi býval bílý, zabalila se do něj a šla dovnitř. Nakoukla do obývacího pokoje. Amy pořád ještě spala. Vadilo jí, když ji budila. Potřebovala spát. Díky spánku se brzy zase bude cítit ve své kůži.

Všechno jí řekne až zítra.

Zítra se tam vrátí a zjistí, co se stalo na cestě, o které si myslely, že už je dávno opuštěná.

Druhý den, přes to „vyrušení“, jak tomu začala říkat, Regina dělala všechno tak jako obvykle. Opět žádná odchylka. Podívala se na sporák a přiložila do něj olšové poleno, protože taková polena vydrží hořet klidně celý den. Vyšla na zahradu a pak mírným svahem zamířila k suchému záchodu, kde si ulevila. Na sporáku uvařila konvici kávy. Oblékla se. Vrátila se ven a nakrmila zvířata. Koza potřebovala podojit, tak to taky udělala.

Když znovu dorazila dovnitř, všechno Amy vyličila a prosila ji, aby zůstala doma.

„Já se o to postarám. Vůbec se tím nemusíš zatěžovat. Stalo se tam něco špatného, ale nás se to netýká. Jsme v pohodě. Máme se skvěle. Nedělej si starosti.“

Amy přikývla.

Regina Amy políbila a vyrazila na dlouhou procházku. Čím blíže se dostávala k místu, kde se všechno událo, tím rychleji jí bušilo srdce. Snažila se najít ztracenou crocsku, ale nikde ji neviděla.

Tohle byl můj poslední pár. Možná bych si mohla půjčit nějaké od Amy. Fialová taky není špatná barva.

V lese bylo ticho a vzduch zhoustl. Nastala změna počasí. Časné letní deštíky konečně nahradilo teplo vrcholného léta. Reginina zahrada opět dostala šanci. Vegetační sezona v západním Washingtonu je poměrně krátká a nevyzpytatelná. Loni Regina s Amy měly bohatou úrodu zralých rajčat. Rok předtím měly spoustu zelených, která se dala jenom smažit.

Stála bez hnutí a poslouchala. *Nic.* Začala se přibližovat k cestě a očima mířila k místu, odkud předtím slyšela tu hádku, kde zaslechla auto a odkud k obloze stoupal kouř.

Pneumatiky v bahně udělaly hluboké rýhy, všude kolem byly jako spadané listí rozptýlené otisky nohou. Na chvilku se zarazila a vše pozorně vnímala, pak vyrazila k místu, kde očividně došlo k té srážce a požáru. Stopy vedly ke kraji cesty.

Tam pak stála a zírala do rokle. Plíce měla opět plně strachu.

V keřích leželo zuhelnatělé, nehybné tělo s roztaženými končetinami.

To ne! Panebože, ne! To je hrůza. Někdo sem určitě přijede!

Za krátkou chvíli se pustila do práce. Regina si připravila plán, jak zajistit, aby to vyhořelé auto nikdo nenašel. Aby si nevšiml ani místa, kde zmizelo v zapomnění. Nebude to nic snadného. Zakrývání je těžká práce. Což věděla z vlastní zkušenosti. Ona s Amy totiž nestály o návštěvy. Zkrátka chtěly mít svůj klid. Žít si po svém. Aníž by se jim do života vměšoval vnější svět.

Jak to zařídit? Jak se udržet v bezpečí? Jak sem nepustit lidi?

Jako na zavolanou objevila hromadu větví, které tu zbyly po lesácích.

Vše vymazat.

Vzala z haldy jedlovou větev připomínající kostru. Ještě jednou se podívala na to, co jí leželo před očima; zaměřovala se na jakékoli známky cizí přítomnosti. Vracela se od posledního místa výskytu stop a odstraňovala vyjeté koleje z bláta. Systematicky. Energicky. Dalo jí to dost velkou námahu, ale postupně se propracovala až na okraj lesní cesty, ze které se auto zřítilo. Tam a zpátky, jedlová větev všechno zahlazovala. Jako smirkový papír. Jako hadřík. Úplný kouzelnický trik.

Zastavila se a zkontrolovala své dílo. Nebylo to dokonalé. Ale s tím se Regina byla ochotná smířit. Koneckonců ani příroda není dokonalá.

Předloktím si otřela upoceně čelo. Pak pomalu mizela stezkou a upravovala spadané listí, aby zakryla i své stopy.

Po několika stech metrech se otočila a vyrazila k domovu. Všechno bude dobré.

A opravdu to tak bylo.

Tu noc se Amy vrátila do společné postele.

„Tolik jsem se bála...“

„Já taky.“

„Bude všechno v pořádku, Regino?“

„Ano, láska.“

„Nikdo mě odsud neodveze?“

„Nikdy.“

„A jsi si jistá, že se nevrátí?“

„Ne. Ale mám plán. Aspoň si to myslím. Musím něco udělat. Vrátím se pro tělo a jednou provždy se ho zbavím.“

„To je moc nebezpečné.“

„Ne teď hned, Amy. Až později. Chvilku si počkám. Až si budu jistá, že se sem nikdo nevrátí. Až ho nikdo nebude hledat.“

Amy se přitulila na Reginina prsa a Regina ji hladila po dlouhém lesklém copu. Přitáhla sepranou modrou peřinu, aby jim zakrývala ramena. V tu chvíli jí všechno připadalo dokonalé. Jako by se nic špatného nestalo. A nemohlo stát. Bezpečné a v pořádku. Reginina ruka se přesunula dolů a lehce a něžně se přitiskla k manželčinu tělu.

Regina vdechla Amyinu sladkou vůni.

„Miluju tě, Amy. Zůstaň tady.“

Něžně ji políbila.

„Jsi moje všechno a nikdy nebudu milovat nikoho jiného.“

„Miluju tě, Regino.“

„Navždycky.“

Kapitola první

Vím, že je to jen zbytek rajske polévky v šálku, který tu zůstal po včerejším uspěchaném pokusu o oběd. Dobře to vím. Krev poznám. Přesto to na mě pokaždé zapůsobí – je to takový můj tik. Jeden z mnoha, kterých se nedokážu zbavit. Viděla jsem už *tolik* krve. Za svůj život. Pochopitelně hlavně v práci. Když teď sedím u stolu ve své kanceláři v Úřadu šerifa Jeffersonského okresu a dívám se na plakáty působivého Olympijského pohoří, které přede mnou visí, myslím na věci, jež ve mně vyvolávají vzpomínky na krev. Obrázek prstovými barvami, kterým jakési dítě hrdě vyzdobilo okno své třídy. Šmouhu od cihlové rtěnky na límečku naškrobené bílé šerifské košile. Štávu ze spadných třešní, která se rozprskla na chodníku před mým domem v Port Townsendu ve státě Washington.

Občas si přeju, abych se narodila barvoslepá.

Nebo abych pocházela z místa, kde červená barva nemá vůbec žádný význam. Je naprosto nevinná. Tak jako modrá barva Pacifiku nebo zelená jedlí a smrků rostoucích po svazích Olympijského pohoří až k jeho úpatí, ale taky luk pod horami.

Krev oxiduje a barví se do měděnohněda. To je dobře. Kvůli zaschlé krvi se mi dech netají. Jen kvůli té čerstvé. Jen kvůli třešňové. A šarlatové.

Světýlko na mém stolním telefonu zabliká.

Zase červená.

Zvednu sluchátko.

„Detektiv Carpenterová,“ představím se.

„Ztratila se mi sestra,“ oznámí mi jakási žena a pak se odmlčí, jako by už to mělo být dost informací na to, aby tím ve mně probudila zájem. A vlastně to tak doopravdy je.

V poslední době jsem se zabývala majetkovými trestnými činy, hlavně vloupáními, a pak taky jedním ztraceným psem.

Přesně tak. Psem.

Ženin hlas je nejistý a já okamžitě poznám, že k tomu, aby zavolala, musela sbírat odvalu. A to ne proto, že by se snad bála vytočit číslo – spíš měla obavy z toho, co zjistí.

Lépe řečeno, co zjistím já.

„Budu potřebovat víc informací,“ prohlásím. „Paní?“

Pak ze sebe do telefonu začne chrlit: „Turnerová. Ruth Turnerová. Moje sestra – Ida Wheatonová – se týdný neozvala nikomu z rodiny. Už to bude měsíc. To se jí nepodobá. To vůbec.“

Přemýšlím, jak moc si je Ruth se sestrou blízká, když si není jistá, kdy s ní někdo mluvil naposledy.

„Budu potřebovat další podrobnosti,“ naléhám na ni.

Nato se ve sluchátku znovu ozve váhání. „Jistě,“ řekne mi po chvíli. „Jsem venku na parkovišti. Mohla bych k vám zajít a probrat to s vámi?“

„Počkám na vás na recepci.“

Zavěším a podívám se na svůj odraz do nyní už velmi chladné kávy. Mám tmavé vlasy, které jsem si svázala na zátylku. Kromě jedné vrstvy řasenky a trošky tvářenky nejsem naličená. Na rtech mám jenom pomádu, a to ne proto, že bych si je potřebovala nějak barvit, ale spíš *chránit* před větrným počasím u vody. Víím, že bych o sebe mohla víc dbát, ale kdybych to dělala, jen bych tím přilákala ještě víc pozornosti mužů. A o to momentálně nestojím. Pochybuju, že vůbec někdy budu. Vstanu, vrazím do stolu a můj obraz se ztratí ve vlnkách. Matka říkávala, že jsem krásná. A i když už to je dávno a její slova moc neznamenají, dobře víím, že „jsem spoustu věcí“. A jednou z nich může být i tohle.

Cestou na recepci jsem trochu zmatená. „Venku na parkovišti“? Kdo něco takového dělá? Proč hned nešla dovnitř?

Ruth Turnerová rozpačitě postává u stolu. Je štíhlá, vysoká, samá ruka, samá noha a sklání se, aby se podepsala v registračním formuláři. I když jí nebude víc než pětapadesát, její vlasy jsou šedobílé a dlouhé; stočila si je do drdůlku, který je podobný vosímu hnízdu, co mi visí nad garáží. Na sobě má dlouhé tmavé šaty a na nich bílou bavlněnou halenu. Na nohou má černé polobotky, které jsou na povrchu sice ještě vyleštěné, ale na několika místech už si je cestou sem zamazala. Kromě tenké vrstvy řasenky vůbec není nalíčená. Působí přísně, ale když se otočí, aby mě pozdravila, její oči jsou vřelé a plné emocí. Vyzařuje z nich kombinace naděje a starostí.

Podávám jí ruku. Když tu její jemně stisknu, cítím, jak se třese.

„Detektive Carpenterová,“ prohlásí a oči se jí zalijí slzami, „díky, že jste mě přijala.“

Slzy nemám ráda. Svoje vlastní ani cizí. Povzbudivě se na ni usměju a rychle se dám do pohybu, abych ten její nával citů nějak zahnala. Slzy totiž občas brání pravdě. Což vím z osobní zkušenosti.

„Pojďte se mnou, paní Turnerová,“ vybídnu ji. „Zjistíme, co se dá dělat.“

„Říkejte mi Ruth.“

Přikývnu a vedu ji do místnosti, kterou používáme většinou k výslechům dětí. Je tu barevný nábytek a stěny jsou vyzdobené příjemnými fotkami skákajících kosatek a majáků v západu slunce. Vůbec se nepodobá strohé atmosféře výslechové místnosti hned vedle. Ta je celá bílá a šedá a rozhodně působí klaustrofobně, což je v souladu s jejím účelem.

Aby se zde vyslýchaný necítil příjemně.

Aby se soustředil.

Aby se odsud chtěl co nejdřív dostat.

Jinými slovy, aby ze sebe všechno co nejdřív vyklopil.

Sedím proti Ruth a všechno si vrývám do paměti. Řeč jejího těla. Jestli se mi dokáže dívat do očí. Její tiky, jestli nějaké má. A taky že je má. Pokaždé když ze sebe vychrlí další část vyprávění, tak mrká víc, než je nutné. Netuším, jestli ze sebe chce vymáčkout další slzy, nebo jestli to je její obvyklé chování.

Líčí mi, že Ida a její manžel Merritt Wheaton bydlí v kopcích nad Snow Creekem.

To je oblast, která má jistou pověst.

„Žijí mimo systém?“ ujišťuju se.

„Přesně tak,“ potvrdí. „Napadlo to Merritta. A Idě to nevadilo. Naše rodina je dost konzervativní. Vyrůstali jsme v Utahu a Idaho. Merritta Idě osobně vybral náš otec.“

Z toho „osobně vybral“ se mi naježí chlupy, ale nedávám to na sobě znát.

„Po telefonu jste mi tvrdila, že si nejste jistá, kdy s vaší sestrou někdo naposledy mluvil. Ale teď se bojíte, co s ní je. Nestalo se něco?“

Ruth se odvrátí a rozmrká se. „Ne. Ani ne.“

„Ani ne?“ zopakuju.

„Nevím... Možná. Když jsem s ní mluvila naposledy, tak byla trochu divná.“

„V jakém smyslu?“

Před odpovědí na chvíli zaváhá. „Byla neuctivá k manželovi kvůli tomu, jak trestal děti.“

Až do té chvíle se mi o dětech nezmínila. Než se na ně stihnu zeptat, všimne si výrazu v mém obličejí.

„Sarah už je skoro sedmnáct, Joshuovi devatenáct. Asi sama víte, že ať už člověk pubertáky vychovává jakkoli, občas to s nimi není lehké. Je třeba pevná ruka, aby nesklouzli po šikmé ploše.“

Zeptám se, co rozumí tou „pevnou rukou“.

Najednou začne být ostražitá a pevně se obejme. Obranný postoj.

„Vy to asi neschvalujete,“ vysvětluje mi, „ale tam, odkud pocházím, detektive, se nám to vždycky vyplatilo. Naše děti brzy zjistí, že když neposlouchají, má to následky. Pravidla dodávají svatému životu pevnou strukturu.“

„A o jakých trestech tu mluvíme?“

„Takových obvyklých,“ pokračuje. „Když jsou malé, dostávají na zadek a tak podobně. A když jsou starší, přicházejí o výhody nebo musí dělat práci navíc.“ Ruth něco hledá v peněžence. Všimnu si, že u sebe nemá kabelku. Zhluboka se nadechne a přemýšlí, co říct. Dopřeju jí čas i prostor na to, aby mluvila dál. „Jsme křesťané. Slušní lidé. Nepatříme k žádným fundamentalistům, co žijí v komuně.“

„Já tím nic nemyslela,“ ujišťuju ji, i když to není pravda. „Jen jsem myslela na děti. Říkala jsem si, jestli víte, do jaké chodí školy. To by možná bylo nejlepší místo, kde začít. Stačilo by tam zavolat.“

Podívá se mi do očí. „Do školy nechodí. Učí je Ida. Její děti, i ty moje, se učí doma, tak jako předtím já a moje sestra.“

Jasně.

„Tak dobře,“ říkám a vstanu. „Vyrázím se do Snow Creeku podívat, jak se jim vede. A uvidíme, co tam zjistím.“

„Pojedu s vámi.“

„To není dobrý nápad,“ ohradím se.

„Sama to stejně nenajdete. Už jsem tam byla. Můžete mi věřit, že mě tam budete potřebovat.“

Já ale nikomu nedůvěřuju.

„S GPS navigací si vím rady,“ ohradím se.

„Ta vám nepomůže. Je to moje sestra. Musím jet s vámi.“

Vzdám to. „Tak dobře... Ale celou dobu zůstanete v autě. Jasně?“

Souhlasí.

Pořád jí nedůvěřuju.

Oznámím dispečerovi, že mířím do Snow Creeku, abych zkontrolovala stav jisté osoby, a nakouknu do kanceláře šerifa Graye, abych mu ohlásila, co se děje. On se na telefonu věnuje jakési on-line hře a zamumlá cosi, co zní jako souhlas.

„Mám jet s tebou?“ zeptá se, zvedne hlavu a podívá se přes brýle.

„Není třeba. Vidím, že toho máte až nad hlavu.“

Mé kousavé poznámce se zasměje.

I když bych mu to nikdy neprozradila, tak je pro mě v jistém smyslu jako rodina. S manželkou mě občas zvou na večeri. K Vánocům si dáváme ne moc osobní dárky. Sladkosti. Větrný rukáv. Knihu.

Potkali jsme se na akademii. Vedl tam předmět o složitosti práce orgánů činných v trestním řízení v malé obci – ale ukázalo se, že na tom vůbec nic těžkého není. Věnuju se tady totiž většinou domácímu násilí a majetkovým trestným činům. Na domácím násilí není nic složitého. A majetkové trestné činy skoro nikdy neobjasníme. Smažky se chovají dost troufale a přeje jim štěstí.

Možná to bylo tím, že mi šerif Gray někoho připomíná. Možná to bylo tím, že se mnou mluvil tak, až jsem jasně cítila, že jeho zájem o mě není ani zdvořilostní, ani sexuální, ale že se mezi námi vytvořil blízký vztah. Svěřila jsem se mu s věcmi ze své minulosti...

„Neřeknete to na mě?“ ujišťovala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Ani náhodou. Všichni před něčím nebo někým utíkáme.“

A tak to mezi námi bylo. V policejní databázi o mně pár věcí našel a vymazal je. Ujistil mě, že až dodělám školu, bude pro mě mít práci.

„Na tuhle práci se hodíš,“ oznámil mi hned první den.
„Přímo *ideálně*.“

I když nic neříká, každý den mi připomíná, že všechno
zlé je k něčemu dobré.

Kapitola druhá

V mém starém oranžovohnědém taurusu se staženými okny je najednou cítit libavka. Lehce se nakloním k Ruth a začichám. Ano, je to ona. Není to nepříjemné, jen trochu neobvyklé. Nemá žvýkačku. Ani bonbon. Když mířím z města ke kopcům za Snow Creekem, všimne si, že ji očichávám.

Není na tom nic divného, dělám to jen ze zvědavosti.

„Deodorant...“ vysvětluje mi. „Vyrábím si vlastní, abych ho měla, když někam jedu. Jinak ho nepoužívám. Doufám, že není moc výrazný.“

„Ne,“ ujistím ji. „Voní hezky.“

Proč bych jí říkala, že ta vůně tak trochu připomíná taková ta vonná sítko, co se používají v pisoárech na odpočívadlech na dálnici. Samozřejmě že si vyrábí vlastní deodorant. Vsadím se, že i mýdlo. Poráží vepře. Má stav. Ruth i v současnosti žije jako původní osadnice a všechno si vyrábí sama. Byla bydenka ještě dřív, než se to dostalo do módy.

„Dívejte se po bíle natřeném sloupku na poštovní schránku,“ upozorňuje mě. „Schránka tam není, jen ten sloupek,“ vysvětluje, když vyjždím do kopce. „To je první znamení na cestě k nim.“

Na silnici se místo popraskaného a slepovaného asfaltu objeví udusaný štěrk. Jedu dál do kopce; projedu kolem polorozpadlé chaty obložené hnědými a modrými plachtami. Pak se objeví další, s obdobně děravou střechou. Tady u severozápadního Pacifiku hodně prší. Nově příchozí si jen těžko zvykají na to, že jsou neustále promáčení od lehkého mrholení i od příšerných lijáků.

My jim přezdíváme „Kalifornňáci“.

Zhruba po čtyřech stech metrech mineme dva mobilní domy, postavené jeden na druhý. Prudce se otočím. Ruth stejně tak

„To je zvláštní způsob, jak přistavět patro,“ vyhrknu.

Ruth, zahalená oparem z libavky, se usměje. „To jsou nápady!“ poznamená.

Na okraji cesty se objeví mladá laň. Dupnu na brzdu.

„Když jsme byly malé, Ida mi vyrobila mokasíny z jelenice. Teď už jsou mi malé, ale pořád ještě je mám. Táta vždycky říkal, že Ida je z nás deseti ta nejlepší lovkyně.“

„Z deseti,“ zopakuju. „To je spousta dětí.“

Přikývne. „Osm kluků a dvě holky. Máma si uměla vybírat tu těžší cestu – to se jí musí nechat. My holky jsme se jí narodily jako poslední a ona vždycky říkala, že z domova musíme odejít jako první. Protože jí to dost ulehčí život.“

To moje máma mi snad stokrát řekla, že to, že jsem se narodila dřív než můj bratr Hayden, byl dar z nebes: „Teď tu mám chůvu.“

Mraky začaly houstnout a na čelní sklo nám dopadá lehký deštík. Ruth mi ukazuje další kopec; opět míváme dům. Tentokrát mu z komína stoupá kouř.

„Jak je to ještě daleko?“ ptám se.

„V kilometrech vám to neřeknu,“ prohlásí. „Ale bude to tak dvacet minut.“

Podívám se na telefon. Není tu signál. Ani GPS.

„Měla jste pravdu,“ uznám. „Bez vás bych sestřin dům určitě nenašla.“

Ruth se dívá z okénka, jak nás obklopují zelené jedle, smrky a jedlovce.

„Tak to s Merrittem chtěli. Nestáli o to, aby je svět našel, protože s jeho ošklivým a nenapravitelným vlivem nechtěli mít nic společného.“

„A jak jste jim mohla volat?“ divím se. „Nemám tu signál. A tam, kam jedeme, to nebude o moc lepší. V okruhu osmdesáti kilometrů není žádný vysílač mobilního signálu.“

„Satelitním telefonem,“ vysvětluje. „Sice žijí mimo systém, ale díky satelitu mají telefon i připojení na internet. My to doma máme zařízené úplně stejně.“

„Vždyť jste mi volala z parkoviště.“

„Půjčila jsem si telefon od kamarádky.“

„Aha,“ říkám a pomyslím si, že Ruth pochází z prostředí svázaného spoustou pravidel, která ne vždy dodržuje.

„Připravte se – na téhle příjezdové cestě budeme zabočovat,“ prohlásí náhle.

Sleduju směr, kterým se dívá. Ale vidím jen zelenou stěnu.

„Na jaké příjezdové cestě?“ nechápu.

„Zpomalte. Je to přímo... tady.“

Zastavím auto. Žádnou příjezdovou cestu pořád ještě nevidím.

„Je to přímo tamhle,“ prohlásí a ukazuje. „Vidíte ty dvě jedle?“

Vidím. Jejich větve visí nízko a dotýkají se šterku na cestě.

„Tak projedte mezi nimi.“

Mezi čím? nechápu.

„Není tam žádná cesta,“ namítnu.

„Ano, detektive. Je. Jakmile projedete mezi stromy, dostanete se na ni.“

Jsem ráda, že moje auto není nové. Nejradši bych vystoupila, abych se přesvědčila, že je rozumné mezi stromy projíždět, ale prší, tak raději zůstanu v teple, suchu a vůni libavky.

I když to moc nepomáhá, zapnu čelní světla a pak zkusmo zamířím ke stromům. Když se kapota mého auta dostane dost blízko, větve se pohnou. Tak trochu připomínají dvoukřídle dveře, otevřou se a celé nás spolknou. Za chvíli jsme uvnitř.

Cesta za stromy je sotva znatelná. Vede podél potoka a končí na mýtině. Která je nečekaně oplocená. Za ní stojí statek. Je pěkný. Malebný. Připomíná takové ty obrázky v kalendářích – obílené statky, kde se v oknech objevuje příjemné jantarové světlo svíček nebo petrolejek.

Já napůl očekávala tři mobilní domy u sebe; podivíny ve starodávném oblečení, co jsou ochotní potrestat děti kdykoli se nebudou chtít podvolit. Ale tohle bylo něco úplně jiného. Bylo to tu krásné. Úplně bukolické. Ať se Wheatonovi připravovali na soudný den nebo něco jiného, dokázali si vytvořit vlastní svět.

„Nezapomeňte, že se musíte držet v autě,“ připomínám Ruth.

Ona souhlasí. „Pak pro mě přijdete? Dáte mi vědět, co jste zjistila?“

„Nemůžu vám nic slíbit,“ varuju ji. „Držte se uvnitř.“

Vystoupím a zaslechnu hlas.

„Mami? Tati? To jste vy?“

Je to dívčí hlas.

Pak se ozve další.

Tentokrát mužský.

„Sarah, buď opatrná. To nejsou oni!“

Kapitola třetí

„Jsem detektiv Carpenterová,“ představím se. „Spolupracuju s Úřadem šerifa Jeffersonského okresu. Přišla jsem zkontrolovat, jak se daří vašim rodičům.“ Natočím ramena Ruthiným směrem. „Vaše teta Ruth si o vás dělá starosti..., tak vám chci pomoci...“

„Sarah! Joshuo! To jsem já!“ volá na ně Ruth z auta.

Sarah Wheatonová je hezká, ale to se dá říct skoro o všech mladých lidech. Má světlou kůži s trochou pih. Vlasy má mokré, světlé a dlouhé, v copu jí splývají skoro až do pasu. Na sobě má džíny a tričko.

Joshua je hubený a vysoký, s dlouhými tmavými vlasy s pěšinkou uprostřed. Má výrazné rysy a pronikavě modré oči. Na bradě má náznak strniště a na sobě džíny, triko s reklamou na pivo Miller High Life a džínovou bundu. Vzpomínám si na dobu, kdy mě taky učili doma, a nepřipadá mi, že by on a jeho sestra měli málo informací o tom, co se teď nosí. Působí slušně, normálně. Rozhodně to nejsou takoví ti slušňáci, co působí až trochu podivínsky a strašidelně.

„Omlouvám se,“ začne. „Prostě jsme trochu vyděšení. Netušíme totiž, jestli se rodičům něco nestalo. A nevíme ani, kdo jste.“

„Jsem vaše příbuzná,“ oznámí jim Ruth, odmlčí se, aby si je důkladně prohlédla, a pak se k nim rozběhne, aby je objala. „Měla jsem o vás hrozný strach. Vy jste ale vyrostli. Ani bych vás nepoznala.“ Pak její lehký úsměv rychle zmizí. „Dělám si starosti. Vaše máma se předtím pokaždé ozvala, když jsme jí poslali signál.“

O krok ustoupím, abych pubertákům a jejich tetě umožnila z toho setkání se nějak vzpamatovat, než přejdu k účelu naší návštěvy.

Ruth mě předběhne.

„Kde jsou?“ vyhrkne a odtáhne se, aby si lépe prohlédla jejich obličej.

Odpoví jí Sarah. „Před třemi týdny vyrazili na výlet. Měli jet podél pobřeží, hezky v klidu, a skončit v sirotčinci v Tijuane, který podporujeme.“

Vzhledem k tomu, že Ruth na tu zprávu reaguje dlouhým oddechnutím, je jasné, že ji to uklidnilo. „To je skvělé. Podobnou cestu jsme podnikli ještě jako děti. Tenkrát jsme tam těm dětem společně pomáhali. Bylo to pro nás úplně požehnání. Proč jste nejeli s nimi?“

„Táta chtěl, abych se postaral o dobytek,“ vysvětluje Joshua. „A Sarah má hodně učení.“

Mraky se trochu rozestoupí a z lehkého mrholení se stane liják.

„Hrozně moc prší. Nepůjdeme to probrat dovnitř?“ zeptám se.

Joshua nás vede do domu. Je sice útulný, ale zařízený je spíš minimalisticky. Je zde spousta dřeva a stěny zdobí jediná fotka – dětí, když byly mnohem mladší. Není tu televize. Ani videohry. Zkrátka vůbec nic z vnějšího světa.

Jen Joshuovo reklamní triko.

Ruth požádá o šálek kávy. Sarah zmizí v kuchyni a zapne konvici.

„Všechn ten nábytek vyrobil otec v dílně,“ líčí mi Joshua, když si všimne, jak si prohlížím jídelní stůl z masivu. Je z třešňového dřeva s krásně vykládanou deskou. Připomíná tygra uvězněného v dřevěném obložení.

„Prodává ten nábytek?“ ptám se a prsty přejedu po lesklém povrchu.

Ruth mi položí ruku na rameno.

„Merritt by vnějšímu světu nic neprodal...“ vysvětluje a celá září.

To je tedy důvod k hrdosti..., pomyslí si. Jsou svázáni svou vírou a potřebou zbavit své životy i těch nejobyčejnějších kontaktů s okolím.

Joshua své tetě nabídne karamelu, co vyrobila Sarah, ona však odmítne.

„To jsou máminy nejoblíbenější,“ líčí.

Ani já si nedám. Když jsem naposledy měla karamelu, vytáhla mi plombu ze zubu. Pak bylo třeba měsíc bolesti a ponížení, než jsem se konečně odhodlala k zubaři. Děti mají pěkné zuby, napadne mě. Jak to asi dokážou, když nechodí k zubaři?

„Kdy se rodiče mají vrátit?“ zajímám se.

„Mysleli jsme, že už budou zpátky,“ prohlásí Sarah, když se vrátí do místnosti s podnosem s hrnký a trochou cukru. „Citron nemáme,“ dodá s náznakem lítosti. „Citronovník ve skleníku nám nikdy neplodil.“

Přikývnu, ale ne proto, že bych měla pochopení pro těžkosti, kterým musí čelit rodina usilující o soběstačnost, ale proto, že jsem sem nedorazila na zdvořilostní návštěvu. Jsem tu proto, že za mnou do kanceláře přišla k smrti vyděšená žena, která si myslela, že se stalo něco špatného.

Podám Joshuovi vizitku se svým telefonním číslem.

„Zavolal byste mi, prosím, až se rodiče vrátí?“

„Jasně,“ prohlásí a podívá se na vizitku. „Detektive Carpenterová.“

Ruth najednou úplně ztichne. Předpokládám, že se pořád ještě vzpomínává z toho, jak moc se bála, co se stalo její sestře a švagrovi. S ohledem na studený déšť venku se Mexiko musí jevit jako lákavá vyhlídka, možná dokonce něco, co by své mladší sestře mohla závidět. Jestli tedy závist není

hřích – což podle všech biblí, které jsem četla v hotelových pokojích, jednoznačně je.

Podívám se na ni. „Zůstanete tu se synovcem a neteří?“

„Ne,“ probere se ze zamyšlení. „Jak už jsem vám říkala v kanceláři, musím se vrátit do Idaha kvůli té schůzi v kostele.“

„Jasně,“ uznám, i když jsem si jistá, že se mi o ničem takovém nezmiňovala.

Obrátím se na Joshuu se Sarah.

Ruth mi zatahá za ruku.

„Pojďme už, detektive.“